JOHN SANDFORD

Jejich drogou byla moc

ZVRÁCENÁ OBĚŤ

Zvrácená oběť

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

John Sandford

Zvrácená oběť – e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ZVRÁCENÁ OBĚŤ

JOHN SANDFORD

ZVRÁCENÁ OBĚŤ

Přeložil Radim Zetka

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2018 by John Sandford
All rights reserved.

Z anglického originálu *Twisted Prey*
(First published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2017)
přeložil © 2019 Radim Zetka
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5188-5 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-759-5221-9 (ePUB)
ISBN 978-80-759-5222-6 (Mobi)
ISBN 978-80-759-5223-3 (PDF)

1

„Unavená?“

Porter Smalls se podíval na ženu za volantem Cadillaku Escalade. Jeli po lesní cestě lemované tmavě olistěnými stromy. Pod nimi se v údolí vinul Jižní Potomac; měli stažená okénka a interiér vozu zaplňoval zápach bláta a rybiny stoupající od řeky.

„Jenom kapku – ale tím správným způsobem,“ usmála se Cecily Whiteheadová.

Krátce před odjezdem se v chatě osprchovala studenou vodou z nedaleké studny a při oblékání se lehce navoněla Chanelem číslo 5. Kombinace parfému a vůně přírodní vody byla více než příjemná, ba vyloženě erotická.

„Jestli chceš, vezmu to za tebe,“ nabídl se Smalls. Věrný svému příjmení příliš nevyrostl, a měl štíhlou postavu, jakou se mohou pochlubit vášniví jezdci na horských kolech. Přes límec golfového trička se mu kroutily bílé vlasy, každý úsměv odhaloval snad až příliš bílé zuby potažené fazetami a za brýlemi bez obrouček skrýval světle modré oči.

„Ne, to je v pohodě,“ odpověděla Whiteheadová. Bezpečnostní pás měla zapnutý přes krátké lesklé šaty, za jejichž nošení by si v dřívějších dobách mohla vykoledovat zatčení. „Dopil jsi to víno – kdyby nás z nějakýho důvodu zastavili…“

„Máš pravdu,“ řekl Smalls.

Posunul si sedadlo o kus dozadu, překřížil si ruce na břiše a zavřel oči.

V lesním porostu nad nimi je pozoroval muž s dalekohledem. Když stříbrné SUV sjelo z příjezdové cesty a kolem poštovní schránky zamířilo na silnici, dal si před ústa vysílačku a oznámil: „Na večeři budu doma.“

Vysílačku použil proto, že pokud v okruhu pěti kilometrů nebude nikdo mít v ten samý okamžik naladěný stejný kanál, nebude po hovoru ani stopy; ani NSA by ho neměla šanci vypátrat. A žádné stopy nezbudou ani po pěti rychlých cvaknutích, která znamenala, že příjemce obdržel jeho vzkaz.

Byl na nohou, k místu setkání mu zbýval necelý kilometr. Tam i zpět se pohyboval po stezce, kterou si vyšlapala zvěř, nikam nespěchal, každých sto metrů se zastavil, rozhlédl a zaposlouchal. Na hlídce si nikdy nesedal, i dnes zůstal stát u starého jasanu se sukovitou šedou kůrou: nikdo neobjeví jeho pozorovatelnu ani žádné nedopalky cigaret či obaly od sladkostí, na kterých by mohla být DNA. Na nohou měl boty bez vzorku: to aby v měkké půdě nezanechal stopy.

Zkrátka profesionál.

Senátor Porter Smalls vlastnil chatu v horách Západní Virginie dvě a půl hodiny jízdy od Washingtonu – blízko na to, aby cesta rychle uběhla, ale dost daleko, aby se v ní daly ukrýt činnosti, jež potřebovaly zůstat skryté.

Spolu se Cecily Whiteheadovou, jednou z nejlepších přítelkyň jeho ženy – jež zůstala v Minnesotě –, uzamkli všechny dveře a zamířili zpět do Washingtonu. Byla neděle a podvečerní slunce se zrovna zhouplo za horizont. Toto načasování bylo záměrné: využijí pláštíku noci, když bude Smalls vystupovat z auta před komplexem Watergate, v němž bydlel.

Smalls a Whiteheadová strávili osvěžující dva dny plné hovorů o politické filozofii, historii, koních, penězích, životě a společných přátelích, přičemž volné chvíle trávili v posteli a nechávali se inspirovat Smallsovou notně osahanou sexuální příručkou.

Smalls byl ženatý, Whiteheadová svobodná, avšak za volantem seděla ona, a to kvůli jisté washingtonské logice týkající se sexu a alkoholu. Trocha cizoložství se sice ve Washingtonu nepovažovala za jednoznačně pozitivní záležitost, ale jako trestný čin se vůbec nedala porovnat s řízením pod vlivem alkoholu. Pohlavní styk vám – *možná* – může vynést odstavec v blogu na stránkách *Washington Post*. Ale pomáhej vám bůh, když se vám, volenému zástupci, za zadkem objeví Matky proti opilým řidičům.

A tak řídila Cecily Whiteheadová.

Tato padesátiletá žena byla zblázněná do politiky a sponzorovala Republikánskou stranu. Měla štíhlou postavu, opálené tváře plné pih a krátké tmavé vlasy, které byly tak zkušeně obarvené, že to na první pohled nebylo poznat, přičemž ojedinělé šedivé prameny jí jen dodávaly na věrohodnosti. Díky hranaté bradě vzdáleně připomínala Amelii Earhartovou. A stejně jako Earhartová pilotovala letadlo – Beechcraft King Air se dvěma motory. Patřilo jí luxusní sídlo u jednoho z jezer v Minneapolisu a rozlehlá farma jižně od Twin Cities, na které chovala tennesseeské mimochodníky.

Smallsova žena si nebyla jistá, zda Cecily Whiteheadová spí s jejím mužem, ale nikdy se jí na to nezeptala. Poslední čtyři roky totiž paní Smallsová žila v loftu v centru Minneapolisu se svým litevským milencem, což s manželem probírali nesčetněkrát.

Litevci jsou známí jako sexuální atleti severní Evropy. Smalls si toho byl vědom, ale už se přestal starat o to, co jeho žena provádí, pokud se s tím příliš nechlubí na veřejnosti. Vlastně doufal, že je šťastná, protože ji, matku jejich dětí, měl stále rád. V duchu si udělal poznámku, aby ji vzal na večeři, až se zase objeví v Twin Cities.

„Dojedeme kolem desáté," oznámila Whiteheadová.

„Zítra v poledne za mnou přijde ten trouba Clancy," pronesl Smalls se zavřenýma očima.

„Trouba, ale vytrvalej," odtušila Whiteheadová. „Pověděl Perezovi, že pokud Medtronic uzavře smlouvu s Ministerstvem pro záležitosti veteránů, Abbott bude muset ve svým okrsku snížit počet pracovních míst. Perez mu věří. Ono to dokonce může být pravda."

„Ani hovno," ucedil Smalls. „Jestli to dostane Abbott, bude Medtronic muset propouštět. To se nestane. Ne když Porter Smalls ví, že náš milovanej vůdce většiny v Senátu má v záloze ten džob v Riu Javelina."

„Jestli to před ním zmíníš, najde si způsob, jak ti do análu vrazit něco ostrýho a nechutnýho."

Smalls se zasmál. „Ále, CeeCee… nemyslíš si, doufám, že bych se mu o tom přímo zmínil."

Whiteheadová mu stiskla koleno. „Já vážně doufám, že to neuděláš. Ne, nemyslím, že bys toho byl schopnej. Jak mu dáš najevo, že o tom víš?“

„Kitten na něco přijde,“ řekl Smalls.

Whiteheadová se zazubila do narůstající tmy, zatímco se světlo reflektorů odráželo od stromů stojících kolem cesty. Kitten Carterová, vedoucí Smallsovy kanceláře, něco jistě vymyslí. Whiteheadová s ní několikrát týdně hovořila a společně intrikovaly, jak pozvednout slávu Spojených států amerických, ale zejména Portera Smallse.

Whiteheadová se celý život věnovala józe a jezdectví. Měla pevné tělo, silné nohy a paže a na ženu i velké a silné ruce. S obrovitým SUV jela tak rychle, jak by si to dovolil jen málokdo, a zvedala za vozidlem oblaka prachu a štěrku. Velkou část života strávila na farmách, kde odklízela kobylince, ale také řídila náklaďáky a traktory, a tak dobře věděla, co dělá, a dvaadvacetipalcová kola držela pevně ve vyjetých kolejích.

Po osmi stech metrech kolem řeky ústila lesní cesta na státní štěrkovou silnici. Whiteheadová se ani nepodívala vlevo, strhla řízení doprava a šlápla na plyn.

NĚKOLIK MINUT NATO VYSTOUPALI na vrchol kopce a v dálce Whiteheadová spatřila šňůru světel na hlavní silnici, která je dovede na dálnici do Washingtonu. Pod nimi se stále vlnila řeka, k níž vedl dlouhý sráz zakončený kolmým útesem.

O několik vteřin později Whiteheadová procedila: „Co to je za vola? Ten blb se mi přilepil na zadek.“

„Cože?“ Smalls se probral z polospánku, narovnal se na sedadle a uvědomil si, že je kabina zaplavená světlem. Otočil se dozadu. Jakýsi pick-up – z výšky předních světlometů usuzoval, že jde o pick-up – se k nim přiblížil na pět šest metrů, zatímco svištěli osmdesátkou po štěrkové silnici.

„To se mi vůbec nelíbí,“ utrousil.

Na hřebenu kopce pick-up vjel do levého pruhu a zrychlil a Smalls vyjekl: „Hej, co to má bejt!“

Whiteheadová dupla na plyn, ale pozdě. *Příliš pozdě.* Pick-up z boku narazil do jejich cadillaku, ten sjel z cesty, prorazil si cestu křovím a stromky

u silnice a přes příkop zamířil strmým svahem k řece. Místo aby se snažila strhnout řízení zpět nahoru k silnici, následkem čehož by se auto převrátilo a skutálelo dolů, Whiteheadová otočila vůz směrem k řece a vyrazila ze sebe: „Drž se, Portere, zkusím narazit do stromu. Dej si ruce před sebe, kdyby se nafoukl airbag…“

Smalls zvedl ruce a SUV začalo nadskakovat na terénních nerovnostech a mířilo k útesu pod nimi, zatímco Whiteheadová šlapala na brzdu. Smalls v hloubi duše tušil, že jim zbývá jen pár vteřin života.

Jako nůž máslem projeli řadou mladých stromků, pak vrazili do vzrostlejšího stromu, ale ten nárazu vozidla také neodolal. Kolize způsobila, že SUV vybočilo z přímého směru, a Smalls ucítil, že Whiteheadová šlápla na plyn. Motor řval, jak se nadměrné pneumatiky snažily zakousnout do změklé půdy, a Smalls si uvědomil, že řidička s každým nárazem heká: „*Oj! Oj! Oj! Oj!*“

Stále jeli šikmo dolů, ale svah už nebyl tak strmý. Najeli do dalšího stromku, automobil změnil směr a narazil do nedalekého vzrostlého stromu. Nafoukl se airbag a Smalls do něj zabořil obličej, byl však stále při vědomí a cítil, že SUV pořád míří dolů směrem k útesu. A pak se zničehonic okno u řidiče rozlétlo na tisíc kousků. Vůz téměř zastavil, ani ne deset metrů od okraje útesu, ale ještě nebyli v bezpečí. Cadillac kousek couvl a narazil do posledního stromu, což způsobilo, že se pravá strana auta zvedla do vzduchu. Pak se pomalu, majestátně převrátil na střechu a zastavil se.

Smalls visel hlavou dolů na bezpečnostním pásu, napůl oslepený krví, která mu tekla do očí, necítil bolest – aspoň prozatím – a křičel: „Cítím benzin. Musíme odsud vypadnout. Ven! Ven!“

Pohlédl na Whiteheadovou, jež také visela hlavou dolů. Dveře na její straně automobilu se odjistily a rozsvítilo se interiérové světlo. Smalls viděl, že řidička má otevřené oči, ale prázdný pohled, a z ucha jí do vlasů tekl pramínek krve.

Zvolal: „CeeCee, CeeCee,“ ale bez odezvy. Krev mu stále tekla po tváři a do očí, a tak si rozepnul pás a dopadl na vnitřní stranu střechy. Odblokoval dveře na své straně a povedlo se mu je pootevřít, ale pak se zadrhly o mladý stromek. Několikrát kopl do dveří, dokud se neotevřely dostatečně na to, aby mohl vylézt z vozu.

Jakmile se narovnal, otřel si krev z očí a zjistil, že mu do nich tekla z nosu. Když se mu vyčistil zrak, doklopýtal k zadní straně SUV, otevřel páté dveře, nahmatal svou plátěnou příruční tašku a vyndal z ní chromovaný revolver ráže .357 Magnum. Strčil si zbraň za opasek a podíval se nahoru k silnici: nikoho však neviděl. Žádné světlomety ani brzdová světla, pouze rostoucí přítmí, vysokou trávu a přelámané stromy. Okolní klid rušilo jenom varovné a poplašné pípání a bzučení z cadillaku.

Rychle se přesunul na stranu řidiče, otevřel dveře, jak to jen šlo, odjistil bezpečnostní pás a chytil Whiteheadovou do náručí. Jen s námahou ji dostával z auta, ale zápach benzinu mu dodával sílu poháněnou zoufalstvím. Jakmile byla venku, zvedl ji a odnesl o patnáct metrů dál, kde ji položil do trávy, klekl si k ní a chvíli naslouchal. Její vůně, kombinace Chanelu číslo 5 a studniční vody, v níž se osprchovala, se nyní mísila s měďnatým zápachem čerstvé krve.

Nic neslyšel ani neviděl: na kopci nikdo nebyl. Vozidlo, které do nich narazilo, zmizelo.

Zašeptal: „CeeCee. CeeCee, slyšíš mě?“

Ticho.

Jeden reflektor cadillaku stále ještě svítil do tmy. Smalls vyndal z kapsy mobil a zatelefonoval na místní oddělení šerifa – číslo měl z dřívějška uložené. Představil se, pověděl dispečerce, co se stalo a že nejspíš nešlo o nehodu, ale záměrný útok.

Dispečerka oznámila, že zástupci šerifa na místo dojedou za pět minut. „Upozorněte je, aby nechali zapnuté majáky,“ pověděl Smalls dispečerce. „Nikam se nehnu, dokud si nebudu jistý, že hovořím s těmi správnými lidmi. A přivolejte taky záchranku, má přítelkyně je ošklivě zraněná.“

Když ukončil hovor, položil si Whiteheadovou do klína. Ambulance nepřijede včas, pomyslel si: pro Cecily Whiteheadovou už nyní bylo příliš pozdě.

ZANEDLOUHO PŘIJELA POLICIE a sanitka, a jakmile si byl Smalls jistý, s kým jedná, zavolal na ně z úkrytu v křoví. Pověděli mu, co už dávno věděl:

Whiteheadová byla mrtvá, utrpěla smrtící úder do levé strany hlavy, zřejmě když okno na její straně prorazila větev.

Smalls si z cadillaku vyzvedl vládní dokumenty a pozoroval, jak policisté a záchranáři vytahují k silnici Whiteheadovou v plastovém pytli na mrtvoly. Pak ji naložili do ambulance. Smalls prohlásil, že do nemocnice převézt nepotřebuje. „Jenom mi teče z nosu krev, nic hrozného. Rád bych si něčím umyl obličej."

Zástupce, jenž měl zásah na povel, se zeptal, kdo řídil, a Smalls odpověděl: „To CeeCee."

„Ale přesto vám musíme dát dýchnout," řekl zástupce.

„Ano, jistě," odtušil Smalls. „Než jsme vyjeli z chaty, dal jsem si skleničku vína, CeeCee ale nepožila vůbec nic."

Orientační dechová zkouška zabrala dvě minuty. Smalls nadýchal 0,2 promile, čtyřikrát méně, než je limit pro řízení pod vlivem alkoholu, a to přesto, že Smalls již byl v letech a na starší muže alkohol působí silněji než na mladší.

„Všechno zaznamenejte," řekl Smalls policistovi. „Chci to mít pod kontrolou."

„Nemějte obavy," odpověděl zástupce. „Pro vás uděláme všechno, senátore. Takže… viděl jste to druhé auto?"

Smalls zavrtěl hlavou: „Měl rozsvícená dálková světla a ozařoval nás skrz zadní okno mého cadillaku. Bylo to jako stát na jevišti ve světle reflektoru. Nic jsem neviděl… A pak do nás narazil."

Zástupce se podíval dolů k řece. „Prokázala opravdový řidičský um. O šest osm metrů dál byste přejeli přes okraj útesu a dopadli do štěrku z výšky pětipatrovýho domu. Mám trochu závrať už jenom z toho, jak tady stojím."

AMBULANCE ZAMÍŘILA DO NEMOCNICE ve Winchesteru, Smalls ji následoval ve voze státní policie. V nemocnici potvrdili úmrtí Cecily Whiteheadové a Smallsovi ošetřili poraněný nos. Pořád mu z něj tekla krev, a tak lékař použil chemickou kauterizaci, jež krvácení okamžitě zastavila, a předepsal Smallsovi analgetika. Smalls je odmítl: „Žádné prášky nepotřebuju."

„Zatím ne," připustil lékař. „Ale budete."

Když Smallse propustili z nemocnice, šerifovi zástupci si ho odvedli stranou, aby podal důkladnější výpověď, a oznámili mu, že jeho cadillac bude ponechán na místě nehody, dokud si vše neprohlédne odborník na vyšetřování silničních nehod.

Po výpovědi Smalls zatelefonoval vedoucí své kanceláře Kitten Carterové a požádal ji, aby ho přijela vyzvednout do nemocnice. Nabídla se, že smrt Whiteheadové oznámí jejím rodičům.

A když už nebylo nic dalšího k vyřizování, Smalls požádal, aby ho odvedli do nemocniční kaple. Policie mu poskytla soukromí a Smalls, celoživotní člen episkopální církve, poklekl a pomodlil se za duši Cecily Whiteheadové. Už ne tak milosrdně si pohovořil s bohem o tom, aby byl nápomocný v nalezení lidí, kteří ji zavraždili. Pak se rozplakal. Chvíli trvalo, než se zase dal dohromady, ale hned se začal zamýšlet nad nehodou.

O žádnou nehodu nešlo.

Byl to pokus o atentát a Smalls tušil, kdo za ním stojí. Spravedlnost přece jenom zvítězí, u soudu nebo mimo něj.

Pak pověděl nahlas směrem k Whiteheadové: „CeeCee, přísahám, že je dostanu. Všechny ty hajzly do jednoho."

Whiteheadová nebyla žádná citlivka a jen máloco odpouštěla: pokud už zakoušela posmrtný život, byl si jistý, že se těší na jakoukoli pomstu – čím chladnější, tím lepší.

KITTEN CARTEROVÁ PŘIJELA DO NEMOCNICE. Předchozí tři hodiny vyřizovala jeden telefonát za druhým. První zprávy o nehodě poputují k novinářům, kteří jí dlužili laskavost a u nichž si byla jistá, že ve svých zprávách projeví dostatečný soucit.

„… dobří přátelé a političtí spojenci, kteří na chatu jezdili, aby vymýšleli strategii pro líté boje týkající se navrhovaných reforem systému zdravotní péče…"

ODDĚLENÍ MÍSTNÍHO ŠERIFA předalo vyšetřování nehody státní policii Západní Virginie. Následujícího dne vyšetřovatel vyslechl Smallse v jeho se-

nátní kanceláři. Přítomna byla i Carterová. Smalls, jenž měl podlitiny kolem obou očí a nos zakrytý širokým obinadlem a na výslech se oblékl do seersuckerového obleku s modrými pruhy doplněného tmavomodrou vázankou, okamžitě pochopil, že něco není v pořádku.

Vyšetřovatel se jmenoval Carl Armstrong. Jakmile výslech skončil, Smalls pronesl: „Nedělejte ze mě blbce, Carle. Něco je špatně. Vy máte za to, že vám v něčem lžu. O co jde?"

Armstrong si dělal poznámky do bloku v kožených deskách. Povzdechl si, zavřel desky a odpověděl: „Naše laboratoř prohlédla vaše vozidlo centimetr po centimetru, pane. Nenašly se žádné známky toho, že by do něj narazilo jiné auto."

Carterová seděla v ušáku a navzdory zákazu kouřila úzký hnědý doutník. Pohlédla na Smallse, pak se zamračila na Armstronga a prohlásila: „To se pletete. Ti v tom druhém autě je smetli ze silnice. Co myslíte tím, že se nenašly žádné známky?"

Smalls se vložil do hovoru: „Přesně tak to bylo. Náraz vmáčkl dveře dovnitř… po tom tam musí být nějaké stopy. Podívejte, kdysi před lety jsem měl ošklivou nehodu a na obou vozech byly rozsáhlé škody. Tahle je ještě horší. Ten náraz byl silnější. Takže jak to, že se nenašly žádné známky?"

„Žádné oděrky, sedřená barva, žádné stopy po nárazu. Na obou stranách vozidla a přední masce a kapotě jsme našli pouze poškození způsobené nárazy do stromů," oznámil Armstrong.

„V tom případě jste nehledali dost usilovně," ztratil Smalls nervy. „Ten člověk do nás narazil a zabil CeeCee a já to taky málem odskákal."

Armstrong odvrátil zrak a pokrčil rameny. „No, víte, říkám si, jestli do vás opravdu někdo narazil, anebo paní Whiteheadová jen ztratila vládu nad vozidlem."

„Ale ona nepila…"

Armstrong zvedl ruku: „To víme. V krvi neměla žádný alkohol a víme, že řídila, protože krev na té straně kabiny a na airbagu ve volantu se shoduje s její. Nemáme pochybnosti o ničem, co jste nám pověděl, kromě toho nárazu."

Carterová: „Senátor Smalls poskytl písemné prohlášení, v němž popisuje sílu nárazu."

„V místě, kde auto sjelo ze silnice, je nízký štěrkový val – možná se stalo to, že na něj paní Whiteheadová najela, a senátor si tento okamžik plete s nárazem jiného vozu."

Smalls vehementně kroutil hlavou: „Ne. Já slyšel, jak do nás narazilo jiné auto. Já ho viděl – díval jsem se ven okénkem u spolujezdce, když do nás narazilo."

„Nenašli jsme lak z jiného vozidla, žádný kov ani rozbité sklo… prostě nic," zopakoval Armstrong.

Carterová pověděla Smallsovi: „Senátore, asi bychom měli na místo povolat výjezdovou skupinu techniků z FBI…"

Smalls si dal prst před ústa, aby ji umlčel. Postavil se a pronesl: „Carle, požádám jednoho člověka, aby s vámi probral důkazy, pokud vám to ovšem nebude vadit. Kitten a já v těchto věcech nemáme přehled, ale myslím, že by stálo za to, kdyby se na vše podíval ještě jeden pár očí."

Armstrong s politiky jednal mnohokrát a Smalls mu připadal jako jeden z rozumnějších příslušníků této čeledi. Nekřičel, nikoho neobviňoval. Vyšetřovateli se viditelně ulevilo: „Senátore… cokoli můžeme, s radostí uděláme. Rádi bychom se dopátrali toho, co se doopravdy stalo. Svého muže k nám určitě pošlete. Myslím, že z naší strany se dočká víc spolupráce, než mu bude milé."

„To rád slyším," usmál se Smalls a podal Armstrongovi ruku. „Ozvu se vašemu nadřízenému a poděkuju mu za vaši práci."

„To budu vážně rád," odtušil Armstrong. „Vážně moc, pane."

Poté co Armstrong odešel, Carterová se zeptala: „Proč mu mažeš med kolem huby? On ti nevěří. Hele, někdo zabil CeeCee a tebe skoro taky, proboha. Když to necháš být, celý se to zamete pod stůl a –"

„Nic takového." Smalls opět vstal z křesla. Dotkl se nosu, vzal do ruky tubu s prášky proti bolesti, protřepal ji a zase odložil; moc jich nezbývalo a ráno si už jeden vzal. Nos měl po kauterizaci v jednom ohni. Lékař měl pravdu – léky potřeboval ne kvůli mechanickému poškození, ale kvůli poleptané tkáni. Přešel ke stěně se svými trofejemi, jež byla plná plaket, klíčů k minnesotským městům a fotografií, na nichž pózoval s prezidenty, gu-

vernéry, senátory, různými boháči včetně Cecily Whiteheadové a konzervativními hvězdami stříbrného plátna.

Přemýšlel.

Carterová jen tiše seděla. Po chvíli Smalls, jenž si hrál s ušním lalůčkem a hleděl na své fotografie, prohodil: „Překvapilo mě… co řekl Armstrong. Nejsou důkazy. Ale úplně udivenej nejsem. Pamatuješ, jak jsem ti pověděl, že jako první jsem si zašel pro revolver, protože jsem byl přesvědčenej, že na nás zaútočili nějací nájemní zabijáci? Atentátníci? Profesionálové?"

„Jo, ale netuším, kam…"

„Měl jsem pravdu. Byli to oni," pokračoval Smalls. „Nevím, jak to provedli, ale vím, že pokud se správnej vyšetřovatel podívá pod správnej kámen, najde někoho, kdo by to uměl vysvětlit. A my tohle potřebujeme co nejdřív vyřešit, protože…"

„By se mohli vrátit a zkusit to na tebe znovu," dokončila za něj Carterová.

„Přesně. Asi ne hned, ale dřív nebo pozdějc." Smalls přešel od stěny s trofejemi ke svému obrovskému psacímu stolu a stiskl tlačítko na komunikačním zařízení. „Sally… spojte mě s Lucasem Davenportem. Jeho číslo je v seznamu."

„To je ten člověk…," začala Carterová.

„Ano," přikývl Smalls. „To je náš člověk."

2

LUCAS DAVENPORT A CHARLIE KNIGHT vyšli z Regionálního kriminalistického střediska pro Sedgwick County přímo pod jasné kansaské slunce. Lucas si z kapsy saka vyndal sluneční brýle, nasadil si je na nos a utrousil: „Tady není nic k vidění."

„Mohlo by být i hůř," usmál se Knight. Nasadil si své sluneční brýle; byly zrcadlové a vypadal v nich jako texaský dopravní policista z akčního filmu, což asi sám dobře věděl. A jeho zjev ještě umocňovaly výrazné zuby, jež ne zcela barevně ladily – horní řezáky měl bílé, ostatní zuby v různých odstínech žluté. „Ten hajzl mohl ještě žít."

Tomu se Lucas musel zasmát a dodal: „Ale jeho šéf byl daleko větší hajzl."

„To je možný, ale jenom o trošičku." Právě si byli prohlédnout kulkami provrtanou mrtvolu jistého Moliny.

„Chceš to sepsat?" zeptal se Lucas cestou k autu z půjčovny.

„Jasně, večer na to sednu," odpověděl Knight. „Než to dokončím, už se budeš tulit k ženušce." Lucas měl koupenou letenku na večer, Knight až na příští den ráno.

„A co Wise?" zeptal se Lucas.

„Ser na něj. Ať se o něj postará Wichita," mávl Knight rukou. „Nevím to jistě, ale kansaská státní věznice podle všeho není žádná rajská zahrada."

„Něco mi říká, že máš pravdu," odtušil Lucas. „Jak to vidíš? Steak, nebo cheeseburger?"

„Cokoli s hovězím, pokud to nebude mexický jídlo," pověděl Knight rezolutně.

„Proč ne? Mexický je jedno z mých nejoblíbenějších," podivil se Lucas.

„Moje žena je Mexičanka a mexický lahůdky mám doma na talíři skoro

denně, takže ve Wichitě prostě mexický jídlo jíst nebudu. Zakous bych se třeba do obrovskýho krvavýho T-bone steaku."

„Ten bychom ve Wichitě mohli sehnat," usmál se Lucas. „Hele, povídal jsem ti už, jak jsem ve Wichitě tančil s profesionální atentátnicí? Ne? Jmenovala se Clara Rinkerová…"

LUCAS, FEDERÁLNÍ MARŠÁL operující z Minneapolisu, ale v danou chvíli bez práce, a Knight, jeho kolega z dallaské pobočky, se dali dohromady, aby přišli na kloub vraždě Jesúse Rojase Moliny.

V době smrti byl Molina součástí federálního programu na ochranu svědků, který spadal pod federální maršály. Lucase a Knighta na případ vybrali proto, že oba v minulosti vyšetřovali vraždy jako příslušníci policie, Lucas v Minnesotě, Knight v Houstonu.

Molina donášel na svého šéfa v rámci malého, takřka rodinného kartelu, který dodával ilegální drogy uživatelům z alabamského Birminghamu. Jakmile byl šéf usvědčen a začal si odpykávat doživotní trest, maršálové přemístili Molinu do Wichity, aby byl co nejdále od šéfových příbuzných, kteří mu slíbili, že si přinesou vrtačku a břitvu a pěkně si s ním pohrají.

Věřil jim a federální maršálové také. Jako klient programu na ochranu svědků dostal Molina mizerný prefabrikovaný dům na jižním okraji Wichity a k tomu pět let starou Toyotu Corolla a místo poskoka ve Walmartu.

Nic extra pro muže, jenž byl zvyklý na daleko větší komfort.

Už rok po přesídlení do Wichity čile prodával kokain vysoce postaveným zákazníkům, zejména těm, kteří se báli pervitinu nebo jimž se nelíbilo, jak jim pervitin ničí čelní mozkové laloky. Této činnosti se věnoval, dokud u něj Bobby Wise, jenž podnikal ve stejném oboru a jemuž Molina přebíral zákazníky, nezazvonil a přes vnější dveře nevystřelil ze svého velkorážního revolveru pět kulek Molinovi přímo do hrudi a krku.

I jedna jediná by postačila. Pak by měl Wise čtyři navíc pro svou ženu, která ho neprodleně udala za vraždu. Jenže Wise svou ženu miloval, a tak když si pro něj přišla policie, jen se rozplakal a pověděl jí, že ji stále miluje.

Policisté zabavili revolver, porovnali kulky, konfrontovali Wise s důkazy a ten se jim přiznal. Lucas s Knightem sloužili jako zástupci maršálů při

vyšetřování a měli se ujistit, že Molinu připravil o život pouze a jedině Wise: že ho neposlala pomstychtivá manželka alabamského šéfa nebo její stejně pomstychtivé děti.

Vyslechli Wise i jeho ženu. Oba velmi zmátlo, že Molina byl v programu na ochranu svědků – neměli o tom ani tušení. Působili velmi přesvědčivě.

Lucas a Knight považovali případ za uzavřený: už nebylo nic dalšího k vidění.

S NĚČÍM PODOBNÝM se Lucas za poslední dva roky, kdy vykonával funkci federálního maršála, setkával až příliš často. Měl půltucet zajímavých případů, z nichž většinu vyřešil během týdne, několikrát pátral po uprchlých zločincích, ale bez úspěchu, a spolupracoval také na dvou odložených případech, které podle všeho zůstanou odložené navždy. Lucas se k maršálům přidal proto, aby pracoval na obtížných případech – a zjistil nečekanou věc.

Svět se otevíral americkým zločincům. Ozbrojené konflikty na Středním východě a zvýšená poptávka po amerických dělnických profesích v zahraničí vedly k tomu, že kriminálníci, kteří měli za ušima, mizeli ve zmatku způsobeném válkou a nelegálním zaměstnáváním.

Jiní zase putovali na západ Kanady, kde těžba ropných písků poskytovala dobrý výdělek a úkryt před spravedlností, avšak bez nutnosti učit se cizí řeč. Průmysl poháněný přírodními pohromami v důsledku klimatických změn pak poskytoval dostatek práce v neřízené výstavbě a příležitosti pro podvodníky v Karibiku a Mexiku.

Na území Spojených států stačil letmý kontakt se zákonem a policie se snadno dostávala na stopu uprchlým zločincům; jakmile ale zmizeli za hranicemi, šance na jejich nalezení se rovnala nule.

ALE PŘECE JEN EXISTOVALA JEDNA PŘÍLEŽITOST, jeden zdroj zajímavých vyšetřování, Lucas však stále pochyboval, že se může stát plnohodnotnou náplní jeho práce. A nebyl si ani jistý, zda by to vlastně chtěl. Práce totiž přicházela z Washingtonu, D. C. Od politiků v potížích.

• • •

NA JAŘE PŘEDCHOZÍHO ROKU Lucase kontaktoval demokratický kongresman z Illinois, jenž využil svých styků s bývalým guvernérem Minnesoty a dávným Lucasovým přítelem.

Kongresman, jmenoval se Daniel Benson, měl dceru, která nedokončila studium na vysoké škole a nad hýždě si nechala vytetovat hořící lebku, zřejmě aby se zalíbila svému příteli v džínové vestě a se silným harleyem. Benson tomu nevěnoval pozornost, dokud se mu nedoneslo, že onen přítel je bývalý trestanec a neonacista a že jeho dcera s ním natočila video, které umístila na YouTube. Vystupovala v něm nahá, tedy až na falešnou helmu příslušníků SS a červeno-černou pásku se svastikou. Kongresman se s ní nemohl spojit, nezvedala mu telefony ani neodpovídala na e-maily.

Benson se domníval, že jeho dceru unesli – anebo že ji přinejmenším zadržovali proti její vůli. Požádal proto Lucase, aby zjistil víc. O záležitosti se dozvěděl ředitel federálních maršálů, jenž více než ochotně schválil tuto skromnou laskavost pro vysoce postaveného člena rozpočtového výboru Sněmovny reprezentantů.

Neonacistu a kongresmanovu dceru Lucas objevil po osmi dnech v jejich úkrytu v Ohiu. S jedním dalším maršálem pak dívku převezli na odvykací kúru. Její přítel kladl odpor při zatýkání a v následné rvačce utrpěl zlomeninu nohy. Odpor při zatýkání je trestný čin, a proto mohli maršálové vniknout do úkrytu, kde nalezli dva tisíce dávek hydrokodonu v plastovém sáčku a čtyři poloautomatické zbraně.

K odporu při zatýkání se přidalo obvinění z přechovávání drog s úmyslem distribuce a držení střelných zbraní odsouzeným zločincem a přítel Bensonovy dcery putoval do federální věznice.

S videi, která už byla na internetu, Lucas nemohl téměř nic udělat, avšak Bensonova dcera na nich nebyla příliš vidět a snímky byly natolik hloupé, že se kongresman rozhodl nad nimi jen mávnout rukou.

O PŘÍPADU SE ZAČALO HOVOŘIT, což vedlo k další práci. Jistý senátor z Wyomingu vlastnil rozlehlý ranč a velké stádo dobytka. Ranč sousedil s Yellowstonským národním parkem, v němž volně žijí vlci. Na senátorově

pozemku a za plotem v parku se začali objevovat zastřelení vlci. Senátor osobně neměl s mrtvými vlky žádný problém, nelíbila se mu však myšlenka souvisejícího trestního řízení, kvůli kterému by měl za zády ochránce přírody ze všech koutů Ameriky, ale také reportéry ze CBS, a co hůř, taky ze CNN.

„Já ty vlky nestřílím a moje děcka taky ne. Nestřílíme je, protože jsem všem řekl, že s pár mrtvejma jalovicema na tom budeme o hodně líp než s mrtvejma vlkama, a když budu mít jenom náznak toho, že s tím mají něco společnýho, všechny si je podám," svěřil se Lucasovi. „Zkrátka potřebuju, aby to skončilo, nejlíp hned."

Dále Lucasovi pověděl, že lidé z federálních orgánů ochrany přírody se nikam nedostali hlavně proto, že to nejsou žádní vyšetřovatelé, ale taky proto, že je všichni znají od pohledu.

Lucas odcestoval do Wyomingu, několik dní se vyptával, nakonec našel tři bratry kovboje, kteří si přivydělávali kradením dobytka, a v tichosti si s nimi promluvil o tom, co je a co není legální. Obvinili Lucase z vydírání, nechtěli však, aby jejich postranní aktivity vyšly najevo, a tak se uvolili popřemýšlet, kdo může mít zájem na střílení vlků.

Aby vše proběhlo podle regulí, pozval Lucas jednoho ochránce přírody a společně navštívili senátorova jižního souseda, jenž vlastnil atrapu, která se podobala vlkům z parku. Senátor a jeho soused spolu už dlouho vedli spor o vodu, jemuž se Lucas ani nesnažil porozumět.

„Zmetek jeden," zvolal senátor, když mu Lucas zatelefonoval. „Snaží se mě zostudit a zbavuje se vlků, který u sebe nechce. Dvě mouchy jednou ranou. Vím nabeton, že ten hajzl je demokrat."

Senátorův soused žádné zvíře nezastřelil, takže mu celkem nic nehrozilo, i kdyby ho odsoudili. Tvrdil, že se procházel a vzal si s sebou poloautomatickou pušku se zaměřovačem jako ochranu proti vlkům… a medvědům a sovám a veverkám a… zkrátka proti všemu.

Senátor řekl Lucasovi: „Nedělejte si s tím vůbec žádný starosti, Lucasi. On má od pozemkového úřadu v pronájmu dvanáct set hektarů půdy, na kterých pase dobytek. Myslím, že mu brzy přijde oznámení o přezkumu uzavřených smluv. Ten hajzl jeden… A nechejte mi tady pár svých vizitek, jo?"

• • •

OBA PŘÍPADY ZPŮSOBILY, že se Lucas cítil tak trochu jako prodejná žena – obyčejný člověk by se takové pomoci nikdy nedočkal. Na druhou stranu ho kombinace zločinu, peněz a politického vlivu velmi zajímala. Ředitel oddělení federálních maršálů mu během obou případů často volal, aby si vyslechl, jak pokračuje vyšetřování, a na konci každého hlášení pronesl: „Jen tak dál, skvělá práce. Ale jak to posereš, nikdy jsem o tobě neslyšel."

PO RUTINNÍM VYŠETŘOVÁNÍ ve Wichitě seděl Lucas u odletové brány na letišti Dwighta Eisenhowera a četl si časopis *Outside*, když se mu ozval Porter Smalls.

„Potřebuju si s vámi promluvit," oznámil Smalls. „Jak to bude možný. Radši ještě dřív."

„V novinách jsem se dočetl o té nehodě; až jsem se zhrozil," odtušil Lucas. „Jste v pořádku?"

„Mám oteklej nos, jak mě do něj praštil airbag, ale nejsem mrtvej jako CeeCee," odpověděl Smalls. „Zavolal jsem pár lidem a zjistil jsem, že jste v trapu. Kdy se vracíte?"

„Právě sedím ve Wichitě na letišti. Doma budu kolem osmé večer."

„Skvěle. Za pět minut nasedám do letadla ve Washingtonu. Přistát bychom měli asi v osm dvacet. Počkáte na mě na letišti? V restauraci třeba. Neměl jsem kdy se najíst."

„Znáte restauraci Kamenný oblouk? Tam si můžeme dát pivo. A když tam bude moc lidí a nebudeme mít klid, najdeme si prázdnou odletovou bránu."

„Tak jo, sejdeme se tam."

LUCAS BYL VYSOKÝ MUŽ DRSNÉHO ZEVNĚJŠKU. Přes léto se opálil, a proto se mu na obličeji jasně rýsovala bílá jizva, která se mu táhla přes obočí až na tvář. Šlo o následek rybářské nehody. Měl světlemodré oči, tmavé vlasy s šedinami a úsměv, který se v okamžiku dokázal změnit ve výsměšný úšklebek. Rád se porval, ale ne často, jen příležitostně. V zimě, když už nedo-

kázal držet jídelní lístek dost daleko od sebe, aby si mohl přečíst, co je v něm vytištěné drobným písmem, dostal své první brýle, pilotky se zlatými obroučkami, které se mu nelíbily, ale smířil se s nimi.

„Vypadám v nich jako Yoda," zabručel ke své ženě Weather.

„Pokud vím, Yoda brýle nenosil," odvětila Weather.

„Já nemyslím toho z filmu, ale toho chlapíka z Tibetu – však víš, toho nábožného."

„Dalajlamu?"

„Jo, toho."

Weather se na něj podívala a řekla: „No jo, trochu mi ho připomínáš…" Nebyl mu vůbec podobný, ale Weather už neměla náladu poslouchat jeho fňukání. „A teď si stejně jako dalajlama můžeš sám přečíst jídelák."

Lucas se nevyhýbal občasným potyčkám, ale z létání měl hrůzu. Racionální stránka jeho osobnosti ho vždy přinutila nasednout do letadla, ovšem ta emocionální, frankokanadská se ho vždy snažila přesvědčit, že ty kovové trubky s křídly, co létají vzduchem, jsou jeden velký podfuk, který nemůže dobře skončit.

Snažil se rozptýlit četbou časopisu, jenže jedna z letušek byla vážně, *vážně* dobře rostlá, což znamenalo, že vždy když procházela kolem, musel si sundat brýle na čtení. Když to udělal naposledy, poklepala mu na rameno. Všimla si toho, zjevně jí byl dobře povědomý nedostatek sebevědomí u mužů.

Tedy alespoň u některých.

SPOJ MĚL JAKO OBVYKLE ZPOŽDĚNÍ. Jakmile letadlo dosedlo na přistávací plochu, Lucas zatelefonoval Smallsovi, jenž hovor ihned přijal: „Zahlídl jsem, že neletíte na čas. Já přistál před pěti minutama. Právě mířím do restaurace."

Lucas neměl žádná odbavená zavazadla. Vzal si batoh a příruční kufřík a deset minut po přistání už pospíchal letištní halou za Smallsem.

Setkali se v typické letištní restauraci; stoly příliš blízko u sebe, určené pro jednotlivce či dvojice, co se zde příliš dlouho nezdrží. Celý večer by se zde strávit nedal. Smalls obsadil stůl dostatečně vzdálený od nejbližšího

hosta, jenž mu stejně nevěnoval pozornost. Lucas Smallse ihned zpozoroval, vydal se k němu, hodil na podlahu svá zavazadla a potřásl si s ním rukou: „Rád vás vidím, senátore." Pak se posadil a zeptal se: „Tak o co jde?"

„Objednejte si sendvič nebo něco jinýho," odtušil Smalls. „Mně každou chvíli přinesou burger a pivo."

JAKMILE SERVÍRKA PŘINESLA SMALLSOVI, CO SI OBJEDNAL, a přijala objednávku od Lucase, naklonil se Smalls přes stůl a prohlásil: „Možná vám to bude připadat šílený, ale ta autonehoda? To žádná nehoda nebyla. Byl to pokus o atentát. Chtěli mě zabít a místo toho zabili CeeCee. Vím, kdo za tím bezpochyby stojí. A vy taky."

Lucas chvíli nic neříkal, ale pak vyhrkl: „Kristepane, Portere, jste si jistej?"

„Počkejte, až vám povím víc."

SMALLS SE ROZPOVÍDAL, odmlčel se, jen když obsluha Lucasovi přinesla dietní kolu a kuřecí sendvič, a poté co vyřkl vše podstatné, se zeptal: „Vidíte, jak to do sebe zapadá?"

„Ani stopy po laku nebo kovu z toho druhýho auta? Vůbec žádný?"

„Takovej byl závěr vyšetřovatele nehod západovirginský policie a ten mi připadal kompetentní. Takže tady máme záhadu. Všichni mi tvrdí, že ta záhada je jenom v mý hlavě. Prý mi ten traumatizující zážitek vnukl myšlenku, že do nás někdo narazil, a přitom se údajně stalo jen to, že CeeCee strhla řízení, aby se vyhnula protijedoucímu vozidlu, a narazila do zvýšenýho okraje vozovky tak silně, že mi to připadalo, jako kdyby do nás někdo narazil. Ale tak to není. Do nás *fakt* narazilo jiný auto. A pěkně zostra."

„Myslíte, že v tom jedou místní policajti?" optal se Lucas.

„Jistěže ne. Teda jistej si nejsem, ale přijde mi to přitažený za vlasy. Tím by se celý spiknutí strašně nafouklo a jen těžko by se dalo ukočírovat. Víte, já měl vždycky za to, že najatý vrahy vídáme jenom ve filmech, dokud to na mě před dvěma lety nezkusila Grantová. Je mi jasný, že někoho najala. A tohle je úplně stejný. Jde po mně, protože jí to dávám pěkně sežrat."

„A co přesně chcete ode mě?" zajímalo Lucase.

• • •

CESTOU DOMŮ měl Lucas plnou hlavu senátorky Taryn Grantové. Před dvěma a půl rokem se jí povedlo dostat Portera Smallse ze Senátu, když ho porazila rozdílem dvou procent způsobem, který Smalls nazval nejpodlejším politickým trikem v dějinách.

Lucas si byl prakticky jistý, že to celé spískala Grantová s pomocí demokratického politického činitele, o němž bylo známo, že působí jako výběrčí úplatků a občasný vyděrač. Ten do Smallsova počítače nahrál spoustu dětského porna, které pak „objevil" stážista. Lucas prokázal Smallsovu nevinu, ale příliš pozdě: Grantovou mezitím zvolili.

Vše bylo ještě zkomplikované tím, že muž, jenž nastražil dětské porno, vycítil příležitost a pokusil se Grantovou vydírat. Za svou drzost zaplatil životem a do voleb byli zavražděni ještě další tři lidé. Po volbách Smalls otevřeně obvinil Grantovou z organizování těchto vražd a nahrání porna do jeho počítače.

Brzy si znovu získal důvěru minnesotských voličů. Dva roky po prohře ve volbách byl při další příležitosti znovu zvolen do Senátu. Lucas měl za to, že vůbec není ideální pohybovat se v blízkosti psychopatky, jako je Taryn Grantová. Pokud ve Smallsovi vidí hrozbu, půjde do boje o prezidentské křeslo přes mrtvoly stejně snadno, jako se přes mrtvoly dostala do Senátu, tedy pokud vše dokáže zařídit tak, aby ji policie nechytila.

Při poslední příležitosti Lucase porazila. A Lucas na to nezapomněl, natož aby jí odpustil. Pokud se Smalls neplete a opravdu šlo o pokus o atentát, bude mít Lucas další příležitost jí zavařit.

A to ho rozveselilo.

„CHCI VĚDĚT, CO SE STALO, vyšetřit to, jak nejlíp to půjde," žádal ho teď Smalls. „Přezkoumejte vyšetřování té nehody. Zkuste najít auto, co do nás narazilo. Policie se do pátrání vůbec nepustí," říkal Smalls čím dál tišeji. Pak se rozhlédl kolem sebe. „Buďte velmi diskrétní. Jestli je za tím vážně Grantová, asi se o to pokusí znovu. Už jsem měl být pod drnem. CeeCee si vedla setsakra dobře, když nás navedla do stromů, který nás zastavily; já bych to nedokázal."

Lucas přikývl a zeptal se: „Hodlá Grantová kandidovat na prezidentku?"

„Vypadá to, že jo. A to je další problém, ale nežádám vás, abyste tenhle taky vyřešil. Mám teď jedinou prioritu – zůstat naživu.“ Chvíli zamyšleně seděli a pak se Smalls zeptal: „Tak co vy na to?“

„Věřím, že mi říkáte pravdu, ale nemyslím si, že mě pravda zavede přímo k Taryn Grantové. Promluvím se západovirginskou policií, porozhlídnu se, uvidím, na co narazím. A vy se Grantové radši vyhýbejte, aspoň prozatím,“ poradil Lucas Smallsovi.

„Můžu svý lidi požádat, aby vás spojili, s kýmkoli budete chtít,“ nabídl Smalls. „Moji kancelář má pod palcem Kitten Carterová. Je absolutně spolehlivá a důvěryhodná. Zavolá vám, protože ví, že teď spolu jednáme.“

„Dobře. Musím to probrat se ženou, ale ve Washingtonu můžu být hned v pondělí,“ odvětil Lucas. Opřel se a zadíval se na Smallse, poté se k němu znovu naklonil a pronesl tichým hlasem: „Ještě něco: pokud je to vážně Taryn Grantová, jak se dokázala dát dohromady s další bandou hrdlořezů? Vždyť je ve Washingtonu teprve kolik, dva roky?“

„Na to znám odpověď,“ řekl Smalls. „Je členkou senátního Výboru pro zpravodajskou činnost a je neustále ve styku s různými agenty. A pak je tady ve hře to její případný prezidentství. Je mladá, pohledná, pohádkově bohatá a připravená svý peníze utratit. Vypadá to, že za další dva roky budeme mít extrémně nepopulárního prezidenta, kterej se buď může pokusit znovu kandidovat a celý to projet, anebo kandidaturu přenechat někomu ze svýho okolí, ale ten to břímě neoblíbenosti po něm zdědí. Takže Grantová může mít výhodu. A když to lidi ve Washingtonu vycítí… no, není nic snadnějšího než rychle naskočit do rozjetýho vlaku. Každej si musí před volbama najít ten správnej rozjetej vlak.“

„Zabijáci taky?“

„Určitě lidi od zpravodajských služeb,“ špitl Smalls, opřel se a zadíval se směrem k odbavovací hale, jako kdyby se snažil zahlédnout špiona. „Víte, Lucasi, armáda vychovala stovky dobře trénovaných zabijáků, kteří pracujou pro různý soukromý zpravodajský organizace. Většinou to jsou normální lidi. Vlastenci, co riskovali vlastní život pro svou zemi. Jenže někteří z nich zas tak v pohodě nejsou a zažil jsem, když několik takových vypovídalo před komisí. Neznají žádný hranice, morální ani jiný. Zajímá je jenom riziko. To prostě milujou. Nabídnete jim peníze jako Grantová a teoretickou mož-

nost, že se jejich chlebodárkyně objeví v Bílým domě, a co se stane? Budou k dispozici. Tak to prostě chodí."

„Proč vy a proč teď?"

„Protože se do ní od voleb navážím a už jí to asi začíná vadit."

„Tak byste s tím navážením měl na chvíli přestat," podotkl Lucas.

Smalls se zakřenil. „Na nějakou dobu se teď ukryju tady ve městě a najal jsem si pár bývalých policistů, aby mě chránili. Když se do toho pustíte, možná mi pak budete moct povědět, do jak hlubokejch sraček jsem se dostal. To bych rád věděl, než se zase vynořím na světlo boží."

„Položím vám pár nepříjemných otázek… Co vy a manželka?"

„Víte, jak to chodí…"

„Finančně na tom nejste špatně…" Smallsovo majetkové přiznání, které odevzdal před volbami a které se také dostalo do novin, ukazovalo na jmění okolo sta milionů dolarů. „A jestli vaše žena pojala podezření, že si hodláte, ehm, sbalit kufry…"

Smalls zavrtěl hlavou: „Ona ví, že nehodlám."

„Vaše dcera se kdysi zmínila o nějakým milenci z Litvy. Když umřete, kdo bude dědit? Bude ten Litevec z toho taky něco mít? Přímo, nebo nepřímo?"

„Ne. Moje žena není hloupá," řekl Smalls. „Kromě toho většinu peněz dostanou děti, až si teda vláda odkrojí svůj díl. Kolem a kolem, finančně na tom bude líp, když zůstanu naživu."

„No dobře."

„Opakuju, že bych nechtěl nic měnit: na tom, že zůstávám naživu."

„A co vaše přítelkyně Whiteheadová? Nechtěl se jí někdo zbavit?" nadnesl Lucas.

Smallse otázka pobouřila. Několikrát píchl ukazováčkem do desky stolu a sykl: „Lucasi! Lucasi! Dávejte pozor! Sledujte pozorně hru, ano? Stojí za tím Grantová! Ne, nenapadá mě jedinej člověk, co by se chtěl zbavit CeeCee. Je patnáct let rozvedená, její bývalej je stejně bohatej jako ona a založil si vlastní novou rodinu. CeeCee má dvě dospělý dcery, hodný holky, pracujou v LA, jsou zajištěný, produkujou filmy a podobný ptákoviny. Podívejte: na tu chatu jsme se rozhodli odjet na poslední chvíli, nikdo nevěděl, že tam míříme, takže nás někdo musel sledovat."

„Tak jo, musím eliminovat zjevný možnosti," bránil se Lucas. „Podívám se na to. Možná byste mohl zavolat mýmu řediteli a probrat to s ním. Ale Grantovou nezmiňujte. Povězte mu, že chcete, abych přezkoumal situaci."

„To udělám. Hned ráno. A pokud jde o Grantovou: jestli budete muset píchnout do vosího hnízda, bránit vám v tom nebudu. Ale buďte opatrnej. Nikdo mi nevěří, ale ti lidi, co se mě pokusili zabít a zavraždili přitom Cee-Cee, jsou profíci."

KDYŽ SE LUCAS DOSTAL DOMŮ, políbil svou ženu Weather a jejich dva potomky, poslal děti na kutě a pověděl Weather o Smallsovi a o tom, že v pondělí zase odcestuje.

Příští den byla sobota, a jelikož Weather měla celý víkend volno a nemusela brzy vstávat – jako chirurgyně obvykle do práce odjížděla kolem půl sedmé –, odvedla Lucase do ložnice a tím nejlepším způsobem ho tam unavila. Příjemně nesoustředění pak později seděli polonazí na balkoně ve druhém patře, usrkávali limonádu a hleděli do vlahé letní noci. Weather se zeptala: „Jak dlouho budeš zase pryč?"

„Netuším – mám ve Washingtonu pár přátel, ale ti mi s tímhle nepomůžou."

„Ani Mallard ne?"

Mallard byl zástupce ředitele FBI, jenž s Lucasem spolupracoval na několika prominentních případech.

„Mallard je příliš zatíženej politikou. Ten se nebude chtít dostat do křížový palby mezi Grantovou a Smallse. Kromě toho, než začnu cokoli podnikat, musím zjistit, jestli Smallsova verze dává smysl. Pokud ano, musím si promluvit s někým, kdo dobře zná Senát. S někým, kdo mi prozradí, s kým se Grantová paktuje… a kdo by ji mohl dát dohromady s profesionálním zabijákem. Musím zjistit, jestli neexistuje někdo, kdo se chce Portera zbavit ještě víc než Grantová."

„Porter je neskutečnej kretén," procedila. „Skončíš s dlouhým seznamem kandidátů."

„Když jsme s ním byli naposledy na večeři, dokázal tě rozesmát," namítl Lucas.

„Okouzlit, to on svede," uznala Weather. „Má smysl pro humor. A zásobu skvělých historek z politiky. Ale taky se ze všech sil snaží zlikvidovat Medicaid. A zakázat potraty. A dostat všechny Mexičany ze země. A zajistit, aby každý muž, žena a dítě měli přístup ke zbraním."

„No jo, je to prostě pravičák," pokrčil Lucas rameny. „Ale kvůli tomu na tebe nespáchají atentát. Aspoň prozatím ne."

„To ne, ale kdyby ho někdo fakt zavraždil, asi bych proti tomu neprotestovala před budovou Senátu," konstatovala Weather.

„Styď se," usmál se Lucas. „Musím říct, že na rozdíl od většiny žen, který jsem si vzal, na politiku nemám mozek, ale ten chlap se mi líbí, i když jeho politikaření mi je ukradený."

Nechala jeho výrok bez komentáře a po chvíli hlesla: „Dnes je vážně krásná noc."

„To máš pravdu," souhlasil Lucas se zrakem upřeným na nebe plné hvězd.

„Jenom se, prosím tě, nenechej zabít, jasný?"

3

Poté co se senátorka Taryn Grantová doslechla, že Smalls přežil, notnou chvíli křičela na Jacka Parrishe, jehož si pozvala do podzemí svého domu, v němž si nechala zbudovat ZPCI neboli Zařízení pro projednávání citlivých informací. Tam se uchylovala, když bylo potřeba probrat důvěrné informace, o čemž v tomto případě nebylo sporu.

„Tvrdils mi, že to je hotovka," hulákala. „Že to je dokonale vymyšlený."

„Taky bylo," odpověděl Parrish a uvelebil se na pohovce. „Já netvrdil, že to je hotovka – já řekl, že to na devadesát devět procent klapne. Občas se prostě stane, že to jedno procento nakonec převáží, s tím nic nenaděláš."

„Teď máme na svědomí vraždu," vyjekla. Celá se třásla vztekem. „Namísto nehody je z toho vražda. Půjde po mně FBI. Smalls jim poví, kdo za tím stojí, a bude mít pravdu, no ne? Ty sráči jeden…"

Ještě chvíli zuřila a Parrish, stále usazený na pohovce, se podíval na hodinky. Sjednal si schůzku se třemi muži, kteří to celé podělali, a nemohl se opozdit o víc než patnáct minut. Po čtvrthodině by totiž zase zmizeli, tak měli nastavené preventivní opatření.

„Nečum na ty svý posraný hodinky," vyhrkla Grantová a sliny jí odlétly od úst až na opačnou stranu místnosti. „Nečum na ně, rozumíš?"

„Nesmím se opozdit," odpověděl Parrish. Zívl a pak se zeptal: „Už jsi skončila?"

„Jestli jsem skončila? Ne, ale ty brzo skončíš."

„To si nemyslím," řekl Parrish s ledovým klidem. Nebylo to poprvé, co na něj někdo takhle křičel, dokonce i senátoři daleko vyššího služebního věku než Grantová. „Máme přespříliš důvodů táhnout za jeden provaz, protože jinak nás na ten provaz pověsej. Faktem zůstává, že ta nehoda se měla povíst. Kdyby se povedla, výrazně by se nám ulevilo a zbavili bysme se velký

překážky, co stojí na cestě mezi tebou a Bílým domem. Jenže někdy to zkrátka nevyjde – ale ani jinde, ani jindy bys pravděpodobnost úspěchu nezvýšila. Navíc neexistuje důkaz, že došlo k nárazu. Nemají vůbec nic. Policajti ze Západní Virginie si myslej, že Smalls je magor."

Grantové vztekem úplně zčervenaly tváře, ale snažila se uklidnit. Parrish měl pravdu: i ty nejgeniálnější plány občas skončí neúspěchem. Ohledně pravděpodobnosti se však pletl. Grantová byla mimořádně dobrá v odhadech šancí, a věděla, že existoval lepší způsob, jak vše zařídit. Příklad číslo jedna: zjistit, kam má Smalls namířeno na večeři, a střelit ho do hlavy a oloupit ho. Jednoduché řešení a nikdo by nemohl dokázat, že nešlo o loupež. Parrishův plán měl v sobě příliš mnoho nejistých prvků a nikdo si to neuvědomil.

A to vše mu pověděla.

Parrish pokrčil rameny. „Asi máš pravdu. Na druhou stranu, kdybych ho zastřelil, vrhla by se na to FBI a nepřestala by, dokud by to nevyřešila. Senát by na ni neustále tlačil. Každej tejden by si do Kapitolu volali ředitele, dokud by jim nepřivedl pachatele."

„Pachatele jim dodáš ty, blbče," zvolala Grantová. „Nemusíš dodávat velkou hromadu důkazů! Stačí najít nějakýho chudýho negra a strčit mu do batohu pistoli. Kdo by mohl chtít víc?"

„No dobře, promluvím si s chlapama o tom, co se stalo, a proberu s nima další možnosti. Smalls je velkej problém. Sama víš, co republikáni dokázali s Obamou a jeho rodným listem. Neměli vůbec nic v ruce, ale omílali to pořád dokola, a lidi těm kravinám začali věřit. Jestli Smalls nepřestane žvanit o tom, co se dělo během tvý volební kampaně, myslím, že nikam nedojdeš. My ho prostě musíme umlčet," naznačil Parrish a ještě dodal: „Mimochodem, pokud ti slovo ‚negr' vyjde z úst mimo tuhle místnost, můžeš se s Bílým domem nadobro rozloučit."

NA CHVÍLI SE NAD TÍM ZAMYSLELA – s tím se nedalo nesouhlasit, Parrish měl pravdu. Na stole jí ležel stoh časopisů. Pečlivě je vyrovnala, pak vzala ten, který ležel nahoře – *Vanity Fair* –, a odhodila ho do odpadkového koše. „No jo, tohle se nám teda moc nepovedlo. Tys přišel s nápadem, zaúkolo-

vals lidi a já ti to spolkla. Jestli to chceme zkusit znovu, musí to být o něco důvtipnější. Nemůžeme ho zastřelit; teď prostě ne. Potřebuju nápady."

„Sedneme na to," ujišťoval ji Parrish. Když se teď zklidnila, uvědomil si, že ji cítí, její lehce kouřový parfém, který visel ve vzduchu jako valentýnská pozvánka. „Možná… Já nevím. Další skandál? Líbilo se mi, jak se během tvojí kampaně najednou vynořilo to dětský porno. To bylo chytrý. Zkusíme nad tím popřemýšlet."

„No, dětský porno už použít nemůžeme, to je jistý. A nejsme tady na Středním východě; nemůžeme ho nachytat na nějakou absurdní hovadinu, který lidi uvěří, protože patří k nějakýmu náboženskýmu kultu," namítla. „Příště to musí vyjít, jinak budeme v pěkným průseru. V takovým, že už se z těch sraček nevyhrabeme."

Odpověděl jí s neznatelným úšklebkem na rtech: „Víš, musíš si uvědomit svý hranice, senátorko. Co přesně uděláš? Udáš mě na policii? Ale to tě zabásnou taky. Jsme nerozlučná dvojka. Zamíříš do Bílýho domu, já tam budu s tebou. Zvykej si na to."

GRANTOVÁ SE ZA PSACÍM STOLEM POHNULA a kopla do něj. Parrish to na okamžik přičítal vzteku nebo ztrátě rovnováhy, pak se však sklonila, a když se zase narovnala, měla v rukou pistoli. Parrish byl odborník a ihned ji poznal: Beretta. Velký vojenský model 92. Nabitý devítimilimetrovými zabijáky, co vám v těle udělají díru, do které se vejde fotbalový míč.

Mířila k němu a Parrish se vmáčkl do pohovky. Slyšel, jak odjistila zbraň. Kdyby se pokusil vstát, zřejmě by stiskla kohoutek.

„Nedělej to," vyhrkl. „Já přece…"

„Co mám podle tebe udělat? Koho si na to mám pozvat? To bys rád věděl?" Znovu křičela a v koutku úst se jí hromadily sliny. „A co když to provedu sama? Co ty na to?"

Ústí hlavně měl metr před nosem. „Myslím, že bys to zvládla," zadrmolil. „Bylo by to… Nedělej to…"

Grantové zbělel prst na spoušti, což Parrish zcela jasně viděl, protože ho měl přímo před očima. Slyšel, jak Grantová těžce dýchá… a pak poodstoupila, ztišila hlas a vyprskla: „Už nikdy se do mě neser. Vím, co jsi

zač. Vím, že jseš krapet blázen. Ale pamatuj: já jsem daleko, daleko větší blázen než ty."

Dokud stála u něj, nepotil se, ale teď se z něj pot jenom lil. „To vidím," utrousil. Pistolí mu stále mířila na nos, prst na spoušti měla pořád úplně bílý. Vypadalo to, že opravdu chce vystřelit, viděl to v záblescích jejích modrých očí. „Mně to nevadí. Každej krok s tebou proberu."

„To je lepší," řekla Grantová. Namířila pistoli do stropu. „Takže, je něco, o co se musíme v případě Smallse postarat? Myslím jako hned teď."

„Nejlepší asi bude, když se na chvíli ukryjeme a nebudeme nic podnikat," odpověděl Parrish třesoucím se hlasem. Pokusil se co nejrychleji zklidnit. „Pokud se rozhodneme, že se do něj zase pustíme, máme na to dost času. Ale něco ti povím: najal si lidi, aby ti prošmejdili investice v Minnesotě. Jestli chceš být prezidentka, neměli by tam nic moc najít."

„Taky nenajdou. Není tam nic nelegálního. Teda nic, na co by mohli přijít." Znovu se sklonila a schovala pistoli do zásuvky. Parrish si všiml, do které, kdyby tuto informaci třeba někdy v budoucnu chtěl využít. Ovšem věděl, že beze zbraně za opaskem už sem do sklepa nikdy nesejde.

Ačkoli žádnou by zřejmě vůbec nepotřeboval. Před touto konfrontací měl Grantovou za blondýnu z Minnesoty se vším, co k tomu patří: byla pohledná, milá, možná lehce nad průměrem. Ale ne příliš. A zcela jistě nebyla hloupá.

To se během uplynulých dvou minut změnilo.

O další dvě minuty později, když vyšel ven z místnosti a byl stále naživu, si uvědomil, že ji vlastně obdivuje. Tak jako by ji obdivoval kterýkoli jiný sociopat.

Je ještě větší blázen než já…

Poté co Parrish odešel, Grantová zůstala ve sklepě a dumala o přehmatu se Smallsem a možných následcích.

Přijde policie na to, co se stalo? Bylo možné nějak zasáhnout do vyšetřování, aniž by Grantová upozornila, že je do činu sama zapletená? Mohla by se vina za „nehodu" nějakým způsobem svést na Smallse? Kdyby se zbavila Parrishe – natrvalo, pomocí kulky –, odřízlo by ji to od vyšetřování?

O její dohodě s Parrishem věděl další člověk, jenž zajistil muže, kteří Smallsovi usilovali o život. Pokud by zlikvidovala Parrishe, zbýval by ještě on.

Když Taryn Grantovou zvolili do Senátu, koupila si usedlost v Georgetownu v těsném sousedství parku Dumbarton. Dům byl údajně postavený před sedmdesáti lety, ovšem pokud v něm zbylo alespoň několik molekul původní konstrukce, nebyla s to je nalézt. Stavba z červených cihel s úchvatnou zahradou chráněná vysokými cihlovými zdmi byla do té míry „zmodernizovaná", až by se dalo tvrdit, že byla postavená teprve před rokem.

Měla čich na skvělé domy, a ačkoli byla tato usedlost vpravdě impozantní a strategicky umístěná, hlavním lákadlem pro ni bylo, že ji před ní obýval končící ministr obrany. Sklep byl přestavěný za peníze daňových poplatníků na dokonale bezpečný prostor známý jako ZPCI, jak se dozvěděla nedlouho po svém příchodu do Washingtonu. Její vlastní bezpečnostní agentura dům prošla centimetr po centimetru a nenalezla sebemenší nedostatek. Když seděla dole ve sklepě, bylo to, jako kdyby se nacházela v supermoderním bankovním trezoru.

Kdyby opravdu zastřelila Parrishe, největší starost by jí dělal úklid a to, jak se zbavit mrtvoly, jelikož nikdo mimo sklepení by nic neviděl ani neslyšel. Napadlo ji, že k tomu stejně brzy dojde.

Grantová byla zámožná.

Byla také vysoká, blond a ve skvělé fyzické kondici. Měla pod palcem hodně přes půl miliardy dolarů, což byl její podíl v rodinném podniku v oblasti zemědělských komodit, páté největší soukromé společnosti ve Spojených státech, kterou nyní řídil její starší bratr. Navíc vlastnila dvě malé, avšak výnosné internetové společnosti, jež ovládala prostřednictvím manažerů stejně bezohledných, jako byla ona sama, avšak zdaleka ne tak bohatých.

Vzhledem k tomu, že byla krásná a měla dokonalé tělo, šířily se fámy o jejím nenasytném sexuálním apetýtu, ačkoli důkazy o tom chyběly. Ve skutečnosti se občasnému sexu nevyhýbala, pokud jej prováděla s atraktivními muži, avšak o nenasytnosti nemohla být řeč.

Její drogou byla moc, nikoli sex. Příliš se nezajímala o politiku, o Senát ani o to, zda se objeví v televizi: chtěla mít k dispozici pomyslné kladivo, to největší, jaké bylo k mání. Jejím hrdinou byl Barack Obama, ovšem jen z jednoho jediného důvodu: prezidentem se stal už po prvním funkčním období v Senátu.

Oslovení „paní prezidentko" jí znělo nadmíru dobře.

Pokud by všechno šlo podle plánu, od Bílého domu by ji dělily dva roky.

Jenže v plánu se objevily trhliny, protože Parrishovi poskoci nezvládli jednoduchý úkol: zabít Smallse tak, aby to vypadalo jako nehoda. Parrish stál v ZPCI a vše podával jako vojenskou přepadovou operaci: „Ti kluci po většinu života nedělali nic jinýho. Lidi, který oddělali… ne všichni pocházeli z nepřátelských zemí. Někdy je prostě potřeba odstranit určitýho člověka ve spřátelený zemi."

„Myslíš Pákistán?" zeptala se.

„Třeba. Anebo Německo."

Čtyři dny poté, co na Parrishe mířila zbraní, si jej Grantová znovu pozvala do ZPCI. Červená kontrolka na psacím stole ji upozorňovala, že je ozbrojený. Otevřela si proto zásuvku, v níž uchovávala svou berettu, aby ji měla po ruce, avšak nechala ji v ní ležet.

Znovu zuřila, tentokrát se však lépe ovládala.

„Jistě víš o určitých kontroverzích kolem mýho zvolení… že umřelo pár lidí," řekla. Šlo o konstatování faktu, nikoli o otázku.

„Ano, vím o tom," přikývl Parrish.

„Pak znáš jméno Lucas Davenport."

„Přečetl jsem si všechny zprávy. Je to policista, co vedl vyšetřování," odvětil Parrish.

„Rok nebo dva po vyšetřování se z něj stal federální maršál," pokračovala Grantová. „Tu práci dostal, protože Smalls a bývalej guvernér Minnesoty…"

„Henderson, ten, co se ucházel o post viceprezidenta."

„Správně. Zatahali ve Washingtonu za nitky a zajistili mu to místo. Nevím, na jaký tam působí pozici, jenom to, že se loni v Texasu zapletl do

jedný velký přestřelky. A hádej co? Smalls ho najal na vyšetřování té tvojí nehody."

„Nic nezjistí," ujišťoval Grantovou Parrish. „Není, co by našel. Teď jsem četl spisy západovirginský státní policie – mám člověka, co se jim dostane do systému – a oficiální závěr zní, že šlo o nehodu jednoho vozu, která skončila lehkým zraněním jedné osoby a smrtí řidičky. Žádnej alkohol, žádný obvinění. Rutinní vyšetřování. Uzavřenej případ."

„To ráda slyším. Ale musím vědět, co Davenport dělá," naznačila Grantová. „Je inteligentní a nebezpečnej. A tím myslím, že se nerozpakuje někoho zabít. Myslíš, že to ti tvoji superšpioni zvládnou?"

Parrishovi se nezamlouval její sarkastický tón, ale odpověděl: „Jistě. Budu ale potřebovat peníze."

„Máme v Minneapolisu kancelář," řekla Grantová. „Pracuje tam jistý Frank Reese. Pošlu mu zprávu s tím, že má očekávat tebe nebo jednoho z tvých společníků. Dá ti, kolik budeš potřebovat, v hotovosti, ale očekávám, že to všechno řádně vyúčtuješ. Nejsem skrblík, ale blbce ze mě nikdo dělat nebude."

„Rozumím," přitakal Parrish. „Když říkáš, pošlu mu zprávu…"

„Dobře zašifrovanou na místo, o kterým víme jenom já a Reese," odtušila Grantová.

„Skvělý. Udělala jsi na mě dojem," usmál se Parrish. „Podívej, jestli se to zkomplikuje, nebylo by lepší poprosit Reese o větší částku najednou nebo ještě líp o to, že bysme se u něj otočili víckrát?"

„Kolik potřebuješ?" zeptala se.

„Nevím. Když to pokaždý bude spojený s nějakou… událostí… může to být problém. Nejlepší bude několik různých událostí v průběhu příštích pár let."

Grantová přikývla: „Vzkážu Reesovi, ať vám dá půlku. Kdy se můžete vrhnout na Davenporta?"

„Půlku čeho?"

„Půlku milionu," odvětila. „Bude to stačit?"

Znovu na Parrishe udělala dojem, teď si to ale nechal pro sebe. „Ještě dnes odpoledne zaletím do Minneapolisu. S Reesem to chci provést osobně. Aby to zůstalo v úzkým kruhu," řekl Parrish. „Na Davenporta hned někoho nasadím, aby zjistil, kde se ubytoval."

„Podle mě se ještě neubytoval. Bylo mi řečeno, že se tady objeví až zítra nebo pozítří."

„Odkud máš tyhle informace?" podivil se Parrish.

„Mám ve Smallsově organizaci špeha."

„Hmm." Zase ho ohromila. „Jestli Davenport poletí obyčejnou komerční linkou, můžeme zjistit, kdy přiletí, a na letišti se na něj pověsit."

„Do toho." Gestem ho poslala k východu. „Zůstaneme ve spojení."

Cestou ke dveřím se Parrish zastavil a otočil se. „Chceš vědět všechno, takže mám návrh, co by tě mohl zajímat. Anebo mě s tím pošleš do háje."

„O co jde?"

„Kdyby tu nehodu nevyšetřoval Davenport, kdo by ho nahradil?"

Grantová se zamyslela. „Netuším. Třeba nikdo. Davenport má se mnou osobní problém. Domnívá se, že jsem měla něco společnýho s vraždama kolem mýho zvolení. Chce mě dostat. Nenapadá mě nikdo jinej, kdo by měl stejný pohnutky, snad jenom Smalls samotnej."

„Ale i tak je to jenom polda z maloměsta, ne?"

„Proboha, Parrishi, to není žádný maloměsto," zavrčela Grantová. „V metropolitní oblasti Twin Cities žijí tři miliony lidí. Davenport byl agent Státního kriminalistickýho úřadu. Mají stejný technologický možnosti jako FBI."

„Ale přesto…"

„Přesto co? Já Davenporta dobře znám. Na několik let opustil policii, založil počítačovou společnost a prodal ji za dvacet až třicet milionů dolarů a teď má k dispozici takových čtyřicet milionů. Tu společnost vybudoval a prodal do dvou let, i když začínal úplně od píky. Jestli ho podceníš, zaživa tě sežere."

„No dobře, chápu. Kdyby proti nám nestál chlapík, co není tak chytrej a nemá tak silný pohnutky, byli bysme na tom daleko líp. Tak co kdyby Davenporta někdo přepadl a zranil? Neoddělal, ale zranil ho tak, že by to musel vzdát. Že by byl mimo tak dlouho, až by si na tu Smallsovu nehodu nikdo nevzpomněl. Upadla by v zapomnění."

Grantová se opřela do křesla a sevřela rty. Po chvíli pronesla: „To mi nezní vůbec špatně. Ráda bych viděla, jak trpí. Ale v minulosti se nikdy nerozpakoval použít zbraň. Může to být nebezpečný."

„Moji kluci to zvládnou. A když to začne smrdět, jsou schopní se na poslední chvíli stáhnout. Okradou ho, aby to vypadalo jako loupežný přepadení."

Znovu se na okamžik zamyslela a pak navrhla: „Napřed si ho proklepneme. Zjistíme, co má za lubem, jestli ho to někam zavede. Pak můžeme uvažovat o tom, že se na něj vrhneme."

Parrish přikývl. „Někoho pověřím, aby mu omrkl hotelovej pokoj. A svýmu člověkovi v Minneapolisu vzkaž, že jsem na cestě."

KDYŽ PARRISH ODEŠEL, Grantová uzamkla ZPCI, zašla za hospodyní a poručila si do jídelny sendvič se sázeným vejcem, kečupem a cibulkou a k tomu sklenku chablis.

Čekal ji domácí úkol, záležitosti týkající se jejích voličů. Nuda, ale nezbytná. Pročítala si poznámky od vedoucí kanceláře a dalších členů svého týmu, ale jakmile jí hospodyně přinesla sendvič, odložila dokumenty, pustila se do jídla a kochala se výhledem do zahrady. Tři košaté duby, tři menší javory cukrové, osamocený javor dlanitoklaný, jehož listy v září naberou krvavě rudou barvu, jinan dvoulaločný, to vše zasazené do nádherného růžového sadu.

Na mysli jí vytanul Davenport. Přiznala se Parrishovi, že je blázen; a doneslo se jí, že Parrish to taky nemá v hlavě tak úplně v pořádku.

Měla za to, že existuje spousta různých druhů bláznů včetně lidí, kteří díky tomu mohou být užiteční, pokud nezajdou příliš daleko. Drobet obsedantně-kompulzivní poruchy vám napomůže k obsedantnímu soustředění, pokud je to potřeba. Trošička sociopatie se nikdy neztratí: postaráte se sami o sebe, protože nikdo jiný to nezvládne lépe.

Grantová to vše obsáhla, drobet obsedantně-kompulzivní poruchy, kapka sociopatie… a Davenport na tom podle ní byl stejně. Když uvážila, kolik už zabil lidí, byla si téměř jistá, že je sociopat. Kdyby nebyl, jak by pak mohl sám se sebou žít?

Potíž byla v tom, že byl také nesmírně inteligentní. Nebyla si jistá, zda to Parrish chápe. Davenport vydělal balík peněz na softwaru, ale místo toho, aby je dál množil, vrátil se k honbě za zločinci.

Je to cvok, napadlo ji, stejný jako ona. A teď si pro ni jde.

Bylo potřeba zasáhnout.

4

LUCAS ODLÉTAL V PONDĚLÍ BRZY RÁNO; cesta z Minneapolisu do Washingtonu byla naštěstí snesitelně krátká. Jeden ze Smallsových minnesotských asistentů mu v sobotu dovezl domů mapu a klíče od chaty.

Měl s sebou dvě větší zavazadla. Jedno obsahovalo pečlivě složené letní obleky a košile, spodní prádlo, ponožky a toaletní tašku, ale také šortky a trička na cvičení, běžecké boty a tři jednorázové mobily, které si v neděli koupil v obchodě s elektronikou.

V druhém zavazadle – jednalo se o odolný kufřík značky Arc'teryx – měl uložený notebook, iPad, žluté psací bloky a mechanické tužky, malý diktafon, fotoaparát Sony RX10 III a veškeré potřebné nabíječky, kabely, baterie a paměťové karty. Fotoaparát nebyl z nejmenších a Lucas měl nutkání nechat jej doma, jenže Weather mu ho koupila, když se přidal k maršálům, a vzít si ho proto považoval za svou povinnost.

Vypůjčení auta se neobešlo bez slovní šarvátky, ale hodinu po přistání už Lucas mířil pryč z Washingtonu v černém SUV Range Rover Evoque, jehož zadní okno bylo asi tak velké jako jeho ruka.

Bylo horko: hory na obzoru pokrýval modravý mlžný opar, který se mihotal nad mezistátní dálnicí. Navigační systém v autě ho vedl po klikatých horských silnicích až téměř ke Smallsově chatě. Poslední tři kilometry se ale musel spolehnout na papírovou mapu.

Uvědomil si, že míjel místo, kde Smalls sjel ze silnice, ale pustil to z hlavy – chtěl začít u chaty a projet si cestu stejně jako před několika dny Smalls a Whiteheadová.

Chata stála asi třicet metrů od silnice, ukrytá za řadou stromů, jež přecházely do trávníku, který šplhal do mírného kopce až k budově. Byla to nefalšovaná horská chata – roubenka z klád bronzové barvy a s jasně zelenými schody ve-

doucími na verandu. Na příjezdové cestě k budově stál pick-up s plošinovým přívěsem a starší žena s bílými vlasy svázanými do culíku právě sekala trávník zahradním traktorem John Deere. Když Lucas vystoupil z auta, žena vypnula motor, vyndala si z uší špunty a zeptala se: „Copak, ztratil jste se?“

„Ne, pokud je tohle chata senátora Smallse.“

„To tedy je,“ usmála se žena. „Ale dneska tady není.“

„Já vím. Je v Minneapolisu,“ odpověděl Lucas. Vyndal svou maršálskou placku a oznámil: „Jsem federální maršál a pracuji se senátorem na jednom případu. Dal mi od chaty i klíč.“

„Vyšetřujete tu bouračku?“ zajímalo ji.

„Jo, prověřuju to.“

„Něco vám povím, maršále, ten cadillac už nikdo nedá dohromady. Jela jsem se na něj podívat k Billu Bunsonovi na šroťák.“

„Kde to je?“ zeptal se Lucas.

„Nahoře u Green Spring,“ odtušila.

„Je tam ještě?“

„Ledaže by si ho odvezli policajti. Anebo senátor sám,“ řekla.

„Asi se tam zajedu podívat,“ pověděl Lucas.

LUCAS VEŠEL DO CHATY, v níž bylo horko a dusno, zadal do zabezpečovacího systému Smallsův kód, zapnul klimatizaci, sundal si sako, vzal si z chladničky lahev piva a z kuchyňské skříňky pytlík křupek, vyšel ven a sedl si na verandu.

Žena se s traktůrkem přesunula za budovu a pět minut poté, co se Lucas usadil na verandě, přijela zase se sekačkou na přední trávník a naložila stroj na přívěs. Vypnula motor, zasunula a zajistila nakládací rampu a otočila se k Lucasovi: „Ideální den na jedno chlazený.“

„V ledničce jich ještě pár zbylo. Dejte si.“

„Myslím, že senátorovi by se to nelíbilo.“ Ale nabídka se jí evidentně zamlouvala.

„Povím mu, že jsem si dal dvě,“ zazubil se Lucas.

Žena přikývla a řekla: „Jmenuju se Janet Walkerová a z celého srdce vám děkuju.“

Vešla dovnitř a zanedlouho se na verandě objevila s orosenou lahví v ruce a posadila se do proutěného křesla. „Zjistil jste něco zajímavýho o tý nehodě?“

Lucas zavrtěl hlavou. „Jsou to teprve tři hodiny, co jsem přistál ve Washingtonu. Přiletěl jsem z Minnesoty. Čekám, až se tady ukáže dopravní policista od západovirginské policie. Ten by mě měl do všeho zasvětit.“

„Povídá se tady, že se senátor opil, sjel z cesty a pak to svedl na svoji mrtvou přítelkyni,“ oznámila Walkerová.

„Přítelkyni? Já myslel, že mu pomáhala v politice.“

„No, víte, nepochybuju, že senátorovi pomáhala, ať tak, nebo onak… Nezmiňujte se senátorovi, že jsem vám to řekla, potřebuju práci.“

„To se nemusíte obávat,“ usmál se Lucas. „Víte něco o té nehodě?“

„Nevím ani ň,“ odpověděla Walkerová. Pak si pořádně přihnula z lahve, a jakmile ji odložila na stolek, prohlásila: „Když posekáte trávu, není nad dobře vychlazený pivko… O tý nehodě fakt vím kulový, ale doneslo se mi, že senátor policii pověděl, že ho vytlačil z cesty nějakej pick-up. Ten víkend tudy projížděli takoví divní chlápci v pick-upu. Zahlídla jsem je den před tou nehodou, ale potom už ne.“

„Je to tady tak neobvyklé?“

„No… ne, vlastně ani ne. Ale na takovou věc si vzpomenete, když vám ji něco jako ta nehoda připomene. Vypadalo to, že se ti chlapi tady porozhlížejí, ale nic vlastně nedělali. Viděla jsem je já a taky můj šéf. Ti chlapi fakt byli v dobrý kondici. Měli tmavý sluneční brýle, kšiltovky a připadali mi jako vojáci.“

„Hm. Pověděli jste to policii?“

„A co, prosím vás? Že jsme viděli nějaký chlápky v pick-upu?“

„Co to bylo za auto?“ zeptal se Lucas.

„Černej Ford F-250. Novej,“ odvětila. „Nebo skoro novej.“

„Místní espézetka?“

„To jsem si nevšimla.“

JANET WALKEROVÁ neměla příliš dalšího na srdci. Dopila pivo, nasedla do auta a zmizela v oblacích žlutého prachu, který se zvedal od kol.

Lucas se vrátil do chaty a chvíli v ní slídil. V budově se nacházely čtyři nevelké ložnice, hlavní s manželskou postelí a tři se dvěma samostatnými postelemi.

Lucas sám vlastnil chatu a toto dispoziční řešení dobře znal: šlo víceméně o noclehárnu navrženou tak, aby se v ní vyspalo co nejvíce osob, jimž nevadí poměrně spartánské prostředí. Obývací pokoj byl oddělený od kuchyňského koutu snídaňovým barem a jídelním stolem s osmi židlemi. V rohu místnosti stál karetní stolek, který se zřejmě často přemisťoval doprostřed místnosti, jelikož jeho nohy zanechaly na podlaze nehezké škrábance. Obrovskou televizi bylo možné sledovat z pohovky a čtyř měkce polstrovaných křesel.

V chatě se porozhlížel asi deset minut – dvě z nich strávil se sexuální příručkou, kterou našel pod postelí –, pak zaslechl, jak venku zastavuje auto. Vyšel na verandu, zrovna když ze zlato-černého vozidla státní policie vystupoval Carl Armstrong. Byl to Lucasův vrstevník, podsaditý, se zarudlými tvářemi a s šedými vlasy zastřiženými na ježka. Na sobě měl hnědé pohodlné kalhoty a modrou košili. Zdvihnutou rukou pozdravil Lucase, přešel na opačnou stranu auta, otevřel dveře u spolujezdce a vzal si ze sedadla staromódní kožený kufřík.

„Federální maršál Davenport?“ zeptal se cestou na verandu.

„Ano, to jsem já,“ odpověděl Lucas. „Vy jste Carl?“

„Jo. To je ale vedro.“

„Senátor mi dal klíče, zapnul jsem uvnitř klimatizaci. Pojďte dál. Dáte si pivo?“

ARMSTRONG VE SLUŽBĚ NEPIL, a tak si s ním Lucas dal vychlazenou dietní kolu. Posadili se k jídelnímu stolu a Armstrong z kufříku vyndal box na dokumenty, jenž v několika přihrádkách obsahoval fascikly sepnuté sponkami.

Rozdělil je a postrčil po stole směrem k Lucasovi. „Fotky auta, zprávy z laborky, fotky a zprávy z místa činu, přepisy výslechů senátora Smallse, přepis hovoru na tísňovou linku. Jsou vaše.“

„Podle senátora Smallse jste člověk na svém místě,“ řekl Lucas. „Ty do-

kumenty si projdu s největší důkladností, ale teď bych rád znal váš nejlepší úsudek… mimo záznam… Co se tady stalo?“

Armstrong svým přízvukem Lucasovi připomínal raného Hanka Williamse z nahrávek na vinylu. „Vážím si toho, že má senátor o mně takový mínění,“ téměř se začervenal. „Dokáže ve vás vzbudit hrůzu, třeba když s ním jednáte o financování z federálního rozpočtu, určitě víte, o čem mluvím. Nerad bych, aby se kvůli něčemu, co řeknu, naštval na celou Západní Virginii.“

Lucas přikývl. „Než jsem se dal k maršálům, dlouhá léta jsem pracoval u minnesotského Státního kriminalistického úřadu. Když se jednalo o federálních grantech, všichni byli jako na jehlách.“

„Přesně,“ utrousil Armstrong. Opřel se lokty o stůl a propletl si prsty obou rukou. „Ale k věci. Devatenáct z dvaceti vyšetřovatelů nehod by vám o tom, co se ten večer stalo, povědělo to samé: senátorova přítelkyně se zřejmě přestala věnovat řízení nebo se na silnici objevilo jiné auto, to ji vystrašilo a ona sjela z cesty. Anebo – a tohle vám říkám soukromě – se k ní senátor natáhl a pohladil ji po stehně a to ji tak vyrušilo, že si to namířili dolů z kopce. Protože prostě jiné fyzické důkazy neexistují.“

„Netelefonovala třeba?“

„Ne – to jsme ověřili hned ze začátku. Ani senátor nikomu nevolal. Oba měli několik hovorů odpoledne, ale žádný po čtvrté hodině, kdy senátor zavolal ženě, která pro něj pracuje ve Washingtonu jako poradkyně.“

„Jde o Kitten Carterovou?“

„Ano. Slečna Carterová uvedla, že šlo o běžný služební hovor. Neptal jsem se, o čem hovořili, protože to s nehodou nemá žádnou souvislost.“

„Takže devatenáct z dvaceti by tvrdilo, že historka senátora Smallse o druhém vozidle není tak či onak pravdivá. Že jim nic nepřipadalo podezřelé. Co by ale na to všechno pověděl ten dvacátý vyšetřovatel?“ nadhodil Lucas.

„To bych byl já,“ řekl Armstrong. „Já vyplnil všechna ta hlášení, a pokud se na ně podívá kdokoli jiný, dojde ke stejným závěrům jako zbylých devatenáct vyšetřovatelů. Jenže, maršále, na tom všem něco pořádně smrdí. Sjeli ze silnice v úseku bez zatáček, na vrcholku kopce, kde je nejprudší sráz dolů k řece. Paní Whiteheadová neměla sebemenší důvod strhnout řízení do-

prava. Jedině že by se je oba pokoušela zabít. To, jak se snažila auto řídit i cestou dolů ze svahu, vůbec nekoresponduje s úvahou, že by se pokoušela o sebevraždu. Kdyby je ale někdo chtěl zabít, a to silným nárazem do toho cadillaku, tohle by bylo naprosto ideální místo. Cesta je tam úzká, na štěrku pneumatiky moc nedrží, a kdyby se je to druhé auto snažilo předjet a správně do nich vrazilo…“

„Zamířil by cadillac přímo do řeky,“ dokončil Lucas myšlenku.

Armstrong naklonil hlavu. „Líčení senátora Smallse mi přišlo až moc přitažené za vlasy. Tohle byste nedokázal vymyslet tak, abych vám to zbaštil: kdyby mi lhal, přišel bych na to. Jenže v případě senátora jsem cítil, že mi říká pravdu. Nebo se to aspoň domnívá. Proč by lhal? Ani jeden z nich nepil a řídila ona. Ke zločinu nedošlo. Tvrdí, že chvíli poté, co odjeli z chaty, na něj přišla dřímota. Probral se, když mu paní Whiteheadová pověděla o nějakém blbci, co se k nim blíží zezadu. Je možné, že si myslí, že do nich někdo narazil, že tomu věří, přestože ve skutečnosti se paní Whiteheadová polekala a strhla řízení? Podívejte, nemáme fyzické důkazy o tom, že by do nich napálilo jiné auto. Jak byste to chtěl zrežírovat?“

„Nevím, takhle z hlavy mě nic nenapadá. Pokud to jsou profesionálové…“

„A tady to pro mě končí,“ přerušil ho Armstrong. „Já na tohle nevěřím. Na profesionální zabijáky.“

„Plně vás chápu,“ pokýval Lucas hlavou. „Podívejte, já o vyšetřování nehod nevím vůbec nic, ale vy sám tvrdíte… že to celé vypadá velmi nepravděpodobně, že existují jiná vysvětlení, ale intuice vám napovídá, že se stalo něco neobvyklého.“

„Přesně tak,“ odvětil Armstrong. „Jenže intuice zprávy nepíše.“

„Tak se pojeďme podívat na místo činu,“ navrhl Lucas.

LUCAS V CHATĚ ZAPNUL BEZPEČNOSTNÍ SYSTÉM, zamkl ji a cestou k autům pověděl Armstrongovi o svém rozhovoru s Janet Walkerovou o mužích s černými brýlemi, kteří řídili černý Ford F-250. „Kdyby se tak někde objevil nějaký s neobvykle promáčknutou karoserií…“

„Poznačím si to,“ řekl Armstrong. „Možná si i najdu pár hodin a porozhlídnu se.“

• • •

ARMSTRONG VEDL LUCASE CESTOU směřující na státní silnici až na místo, kde z ní Whiteheadová a Smalls sjeli. Vozidla odstavili na levé straně, Lucas vystoupil a šel se podívat dolů směrem k řece.

„Jižní Potomac – fakt krásná řeka," poznamenal Armstrong. Ukázal na rýhy v krajnici. „Tady vyjeli ze silnice. Pořád je vidět, kudy paní Whiteheadová jela, když se snažila nasměrovat auto tamhle do těch stromů."

Lucas se podíval z kopce na stopy, které za sebou auto zanechalo. Po necelých padesáti metrech se svah najednou zlomil do téměř pravého úhlu. Kdyby se dostali až tam, jednou by se odrazili a doletěli by vzduchem do řeky.

„Sakra dobrá práce, dostat se k tamhletěm stromům," uznal Lucas.

„Skoro je zachránila. Škoda že to tak úplně nevyšlo," utrousil Armstrong. „Auto se převrátilo na záda… Domníváme se, že právě tehdy paní Whiteheadová zemřela, až úplně na konci té nehody. Prodírali se těmi stromy, některé jsou hodně vzrostlé – připadá mi, že se do nich snažila úmyslně narážet, aby zpomalila vozidlo –, a vtom okno u řidiče roztříštila větev nebo část kmene a prorazila jí lebku až hluboko dovnitř do mozku. Soudní lékař jí uvnitř hlavy našel úlomky kůry. Jeho zpráva je ve složce."

Zopakoval, jak nehodu popsal Smalls, a pak se s Lucasem vydali svahem dolů. Vysokou trávou se dostali až k místu, v němž se cadillac převrátil. Lucas na světlé trávě stále viděl černé skvrny zaschlého motorového oleje. „Senátor Smalls tvrdí, že se vysoukal z vozidla, ve kterém visel hlavou dolů, zezadu si vzal pistoli, protože se domníval, že by po nich ti lidi z pick-upu mohli jít, a pak vytáhl paní Whiteheadovou ven. K nim dolů ale nikdo nesešel. Pokud tam bylo druhé auto, pokračovalo dál. Zástupci šerifa sem dorazili asi za jedenáct minut od prvního hovoru na tísňovou linku. Sanitka dorazila minutu po nich. První vůz státní policie se tady objevil asi deset minut po sanitce."

„Je to rychle, nebo pomalu?" zeptal se Lucas.

„Úplná rychlovka to není… tak průměr. Zástupci tady mají na starost hodně velké území."

• • •